

Спадкоємець. Книга 1

Анне Ґюнн Гальворсен

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Наталя Іліщук

© Readberry. Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1 Новий початок

— Ну ж бо, Лено! — Із кухні разом з ароматом кави промовисто долинув бадьоро-ранковий і нетерплячий голос.

— Я вже встала, мамо!

Лена роздивлялася крихітні м'які кругленькі щічки і ніяк не могла надивитися. Теодорові дісталися навіть ямочки. Невеличкі цятки обабіч вуст, які з'являлися тільки коли він сміявся з кумедної гримаси чи коли вона лоскотала його животик. Проте малий сміявся майже постійно, і від цього вона й собі не могла стримати усмішки, навіть зараз, навіть коли надто рано, а вона надто сонна. Він стояв у своїй колісці та гойдав пухенькою дупцею в підгузку. Лена нахилилася й притулилася носом до щічок малюка. Вдихнула його запах. Пахнуло молоком і пуками.

Вона почула дедалі ближче приглушене човгання капців. Невдовзі на порозі, схрестивши руки, постала мама:

— Ну що за перебільшення. Ти всього лише спромоглася фізично підвестися з ліжка. Ану вдягайся швиденько!

Сама ж мама стояла в нестерпно потворному рожевому ранковому халаті, який був у її гардеробі вже цілу вічність. Вона підняла Теодора, який щасливо баламакав своїми короткими ніжками.

— Ти же знаєш, що мусиш о восьмій бути в школі? Запізнюватися в перший день ні до чого. Хіба не всі учні мають бути на місцях, коли... прибудуть двійнята?

Лена поволочила ноги до ванної кімнати.

— З усіх класів усіх шкіл я примудрилася потрапити саме в цей. Ти ж розумієш, що я залюбки лишилася б з тобою, адже так, Тео?

Мама похитала головою.

— Гадаю, цей малий командир згодний зі мною в тому, що тобі пощастило отримати таку нагоду. Боже правий, та тих, хто мріє

опинитися в цьому класі, більш ніж достатньо. Іди вдягни на себе щось гарненьке, моя дівчинко. І причеши волосся!

Лена підморгнула Теодорові, а тоді зачинила по собі двері й ввімкнула душ. Простояла під теплим потоком води із заплющеними очима трішки довше, ніж мала на це часу.

Із рушником, обмотаним довкола тіла, і ще одним на голові, вона вийшла з ванної, повної пари, та відчинила дверцята шафи. Стягнула з вішака білу блузку, дістала джинси з високою талією. Лена зробила це на автопілоті, не задумуючись, як раніше, чи такий вибір пасує нагоді та який сигнал він може подати. Деся в іншій спальні в іншому місті мала би стояти Лів, яка переміряла б половину своєї шафи, щоб обрати відповідне вбрання. Або ж, можливо, підготувала б його заздалегідь ще вчора. Такі речі вони обидві звикли планувати завчасно.

Тепер вибір уже не потребував такої ретельності.

Коли вона зайшла на кухню, мама сиділа за столом і годувала Тео кашею. Лена дістала хліб і варення. Вона жувала навістачки над обробною дошкою, паралельно намазуючи канапок із собою — уперше за рік із гаком. Запивши останній шматок хліба склянкою молока, вона вирушила до ванної і почувла радісний голос матері за спиною:

— Мабуть, доведеться просити молоко допомогти мені поставити намазки назад до холодильника!

Зазвичай Лена відповіла б: «Варення й саме добре із цим впорається», чи щось таке. Та сьогодні вона нічого не сказала. Поки чистила зуби повільними рухами, у її тілі відчувалося неприємне поєднання захвату та байдужості. Вона не була готова.

Вона не була готова до початку цього дня.

Вона не була готова до початку цього навчального року.

...

Далі — у повній книжці «Спадкоємець. Книга 1».
nashaknyga.com.ua